Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 12. Den 1. Marts 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Salt Lake City, den 2den December 1877.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat.)

Dersom Gud har isinde at oprette et Rige, fremstillet i Daniels Bog ved „en Sten afhugget af et Bjerg, hvilket ikke skete ved Menneskehænder," og dette Rige skal udstrække sig indtil det, som han saa i Synet, bliver et stort Bjerg, opfyldende den ganske Jord, saa vil det uden Tvivl kun være et forberedende Værk for hans Søns andet Komme, saa at, naar han kommer i al sin Herlighed i Himmelens Skyer, ledsaget af Profeterne, Apostlene, Aabenbarerne og de øvrige Hellige, det er rimeligt at formode, at det Rige, som skal oprettes, vil have Profeter, Aabenbarere og inspirerede Mænd, gamle Mænd, drømmende Drømme, og unge Mænd, seende Syner. Og paa denne Maade vil Jesus, naar han nedstiger med sine opstandne Hellige og finder et Rige beredt for sig, dannet af dem, som have Guds Aand i deres Hjerter, begynde sin Regjering, sin Verdensregjering paa Jorden, over alle de Hellige, som leve. Da vil hin Del af Daniels Profeti vorde opfyldt: „Og Riget og Magten", ikke alene Riget, men ogsaa Magten, „og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, gives et Folk, som er den Højestes Hellige, hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle ære og lyde ham." Det er, at alle dalevende Folk ville være under denne ene Kongers Konge, han vil regjere midt iblandt sit Folk, de opstandne Hellige og de Hellige, som leve. Og over alt Kjød vil Guds Aand blive udgydt.

Jeg sagde „alt" Kjød, indbefattende saavel Dyr som Mennesker. Dette er meget klarligen bleven omtalt i Profetierne. Det er, paa hin Dag, naar „Guds Kundskab skal opfylde Jorden, ligesom Vandene skjule Havets Bund", da skal „Løven æde Straa ligesom Oxen." Den vil være saa modtagelig for Guds Aand, at dens Natur vil blive aldeles forandret, istedetfor at gaa paa Rov efter andre Dyr og fortære deres Kjød, vil den leve af Planterigets Frembringelser, ligesom den gjorde i Skabelsens Morgen. Da Jorden først

var dannet, bleve alle Ting erklærede for saare vel, den udgik af Skaberens Hænder i en meget fuldkommen Tilstand, men da Mennesket faldt, kom en Forandring ikke alene over Mennesket, men ogsaa over Dyrene, og Planteriget kom under Forbandelsen, Satans Magt og Kraft udøvedes paa Jorden og der indførtes Fjendskab mellem Menneskene og Dyrene. Men den Tid vil komme, da Guds Aand vil blive udgydt over alt Kjød og „en Ulv skal ligge hos et Lam og en Parder hos et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Kvæg tilhobe, og en liden Dreng skal drive dem," etc. Dette vil forandre Skabelsens faldne Tilstand, eller i det mindste den levende Del af den. Forbandelsen vil da blive borttagen. Jorden vil blive lig Edens Have, og Jesus vil være her og undervise sit Folk, i Opfyldelse af hvad der er skreven i de hellige Skrifter om hans Tusindaarsregjering. De Hellige ville da opstaa, og de ville ligeledes være denne Klodes Indbyggere. De synge derom i Himlen, medens deres Legemer slumre i Graven. Læs det 5te Kapitel af Johannes' Aabenbaring, det vil give Eder et Begreb om, hvad de Hellige i Himlen haabe. Ordene i den nye Sang, som Johannes hørte dem synge, vare: „Du er værdig at tage Bogen og oplade dens Segl, fordi Du er slagtet og med dit Blod haver kjøbt os til Gud af alle Stammer, Tungemaal, Folk og Slægter. Og Du har gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regjere over Jorden." Hvor tydeligt! „Vi skulle regjere over Jorden." De haabe derpaa; de synge derom; de forvente det ligesaa meget som vi haabe at gaa med dem og være iblandt dem, og ligesaa meget som vi have Tro paa, at vi ville, naar vore Legemer nedlægges i Graven, gaa til vort tidligere Opholdssted, hvor vi engang vare, til de beredte Boliger, og at vi ville forene os med de himmelske Hærskarer. Vi ville ikke forglemme Jorden, den er vort hjemlige Opholdssted, men istedetfor at forglemme den ville vi forene os med dem i deres nye Sang, og vi ville med dem i frydefuld Forventning skue hen til den Dag, da vi skulle vende tilbage forat regjere paa Jorden, efterat at være blevne Konger og Præster for vor Gud; og Jesus og de tolv Apostle ville være i vor Midte. Vi have ogsaa en Beretning om deres Throner. „Og Jesus sagde til dem, sandelig, sandelig siger jeg Eder, at I, som have fulgt mig i Igjenfødelsen, skulle, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner og dømme de tolv Israels Stammer." Da ville de tolv Stammer komme tilbage, og tolv Mænd, siddende paa tolv Throner, i Palæstina, ville herske over dem. De tolv Disciple, der opreistes i dette Land for 1800 Aar siden, skulle ligeledes have deres Throner og efter selv at være blevne dømte af de Tolv i Jerusalem, ville de sidde paa deres Throner og dømme de Overblevne af Josephs Stamme; og de ville have dette Værk at udføre i de evige Verdener. Præstedømmet gives ikke for nogle faa Aar for derefter at ophøre, men alle Guds Tjenere, som have virket herneden formedelst Præstedømmets Fuldmagt, ville fortsætte deres Virken iblandt udødelige Væsner og iblandt de Levende, som endnu ikke ere blevne forandrede til deres udødelige Tilstand. Nogle tro, at naar Jesus kommer, ville Alle, som da leve paa Jorden, blive forandrede. Der findes intet Grundlag herfor i Skriften. Men der er et Skriftsted, som siger, at de Hellige, som da leve ville blive „forandrede i en Hast, i et Øjeblik ved den sidste Basune," Naar den første Basun lyder ved Frelserens Komme, ville de ikke blive forandrede,

men de ville blive optagne; men naar de Helliges Grave aabnes, og disse komme frem som udødelige Væsener, ville de blive, ikke udødeliggjorte, men i en vis Grad fornyede, og de ville blive optagne tilligemed hine, som ville fremstaa af deres Grave, forat møde Jesus, og de ville komme ned med ham. Og de Dødelige ville formere og udbrede sig, saa at de mange Steder, der ere blevne afbefolkede som Følge af de store Staffedomme, som ville gaa forud for hans Komme, ville blive beboede af deres talrige Børn under det tusindaarige Rige, og de forskjellige Dele af Jorden ville blive opfyldte; saa at naar de tusind Aar ere fuldkommede og Djævelen løses, vil han finde et stort Antal, som ikke have været fristede af ham og han vil bruge al sin Snedighed og List iblandt dem, og det vil lykkes ham at lede Flere eller Færre paa Afveje. Han vil samle sine talrige Skarer fra Jordens fire Hjørner og omringe de Helliges Lejr. De Hellige ville da indsamles, trindt omkring fra, ligesom vi nu gjøre, og de maa opslaa Telte, medens de gjøre saa, og Satans Hær vil ligeledes omringe den elskede Stad forat tilintetgjøre Guds Folk, men der skal nedkomme Ild af Himlen og fortære dem. Og den elskede Stad og de Retfærdige ville blive optagne til Himlen, og efter at de tusind Aar ere endte, vil Jorden forgaa. Denne Jord, der vil blive helliget og lutret samt velsignet med Jesu Nærværelse, og hvorpaa de udødelige og opstandne Hellige ville leve og regjere som Konger og Præster, maa formedelst Faldet og dets Forbandelse undergaa en stor Forandring, ligesom vore Legemer, og den vil forgaa. Der vil intet Sted blive fundet for den som en organiseret Verden, den vil existere i en usammensat Tilstand, idet dens Bestanddele ville være adspredte i Rummet, indtil det behager Herren at samle dem ved sin Kraft og danne en uforgjængelig Jord, en Jord fri for Forbandelsen, fri for Faldets Følger, gjenoprettet som den var i Begyndelsen. Dette vil da være den nye Jord, og den nye Himmel, hvor ene de Retfærdige skulle bo. Den elskede Stad vil igjen nedstige paa denne evige Jord, og den vil da vorde en af de himmelske Boliger, hvori de Hellige, som ere beredte, ville regjere i al Evighed.

Dette er altsaa vort evige Hjem, vi skulle altsaa ikke forvente en Himmel udenfor Tids og Rums Grændser. Vi skulle ikke gaa længere, end vore Tanker ville føre os, til et eller andet fjernt ukjendt Sted, hvorom der ingen Aabenbaring er given. Men vi ville vende tilbage til vor Jord, og da vil den Del af Synet blive opfyldt, hvori Johannes siger: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og han skal være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ejheller Sorg, ejheller Skrig, ejheller Pine skal være mere, thi det Første er veget bort."

Hvorfor? Fordi at alle dens Indbyggere ville da være udødelige, og Jorden selv vil være celestial, følgelig vil der ikke længere være nogen Død og ingen Aarsag til Sorg; „se, jeg gjør alle Ting nye", sagde han, som sad paa Thronen.

Det vil være vor lille Skabelses Historie, den er kun een af det umaadelige Antal, som Gud har dannet, der alle have deres Forløsningstider, idet de maa gjennemgaa lignende Forandringer, som dem jeg har hentydet til, og Folket, som bebor dem, maa lære i Erfaringens Skole, de have deres Glæder og Sorger saavel som vi, fordi de, ligesom vi, paa ikke nogen anden Maade kunde erhverve sig den nød-

vendige Erfaring til at gjøre dem skikket til de himmelske Skarers Selskab.

Naar Gud ifølge Joels Profeti giver sine Sønner og Døtre Syner og Aabenbaringer og gamle Mænd Drømme ved den samme Aand, ville de i meget kort Tid erhverve sig mere Kundskab end der kunde læres ved at studere de bedste Bøger, som findes i hele Verdens Kollegier og lærde Læreanstalter. Vi maa her studere mange Aar forat lære een Gren f. Ex. Mathematik, nemlig: Geometri, Konuslære, Algebra etc.

Det tager mange Aar af Granskning forat erhverve sig Kundskab om dem; og ved den Tid, da vi tildels kunne mestre dem, ere vi gamle Mænd, færdige til at gaa bort fra denne Grad af Tilværelsen. Men naar den Tid skal komme, da den levende Guds Aand skal udgydes over alt Kjød, kan Herren i en meget kort Tid afsløre Jordens Mysterier og Skatte, saa at vi ikke alene kunne forstaa Jordens geografiske Overflade, men være istand til ved Visdommens Kraft at skue enhver af dens Bestanddele indvendig saavelsom udvendig, og ligeledes kjende den Lov, som styrer dens elementære Dele, hvilket næsten altsammen er skjult for vort jordiske Blik for nærværende. Vi kunne kun naa saavidt med vort naturlige Syn, men der er en Evne hos enhver Mand og Kvinde, som ene slumrer hos dem i en uvirksom Tilstand; og saa snart som den paavirkes af Herrens Aand, ville vi blive istand til at se en hel ny Verden af Ting, saa at sige, Gaader ville vorde udfoldede for os, og vi ville kunne indse det saa naturligt, som om det var skrevet, og paa denne Maade ville vi i Sandhed lære meget hurtigt. Om vi ønske at lære om denne Verden eller om os selv, da vore Sjæle bleve fødte, eller om vi ønskede at kjende Ting, der skete, førend Jordens Grundvolde bleve lagte eller Spiren til den dannedes, da Guds Sønner og Døtre jublede af Glæde, dersom vi ønskede at kjende disse Ting, vilde Herrens Aand kun behøve at røre ved vor Forstands Blik og oplyse vort Sind, og vi kunde da beskue skete Ting for Tusinder af Generationer af Verdener siden, førend Jorden blev til, og vi kunde se Rækkefølgen af Verdener, der have været og vare til, længe førend denne Jord blev dannet, vi kunde se de Prøver, som de have igjennemgaaet, se dem blive bragte i Tilværelsen og undergaa deres forskjellige Forandringer og omsider blive forherligede celestiale Boliger i Guds Nærværelse. Ved denne samme Aand, der omtaltes af Joel, kunde vi se ud i den fjerne Fremtid og skue nye Verdener blive dannede og forløste og ikke alene dette, men tillige se og forstaa de Love, hvorved de blive til, og kjende alle disse Skabelsers Maal og endelige Bestemmelse, idet vi blive berørte af den Almægtiges Finger og oplyses af den Hellig Aand. Amen.

Se Dig om og betragt hvad Mennesket er, naar det ikke elsker og kjender Gud. Sæt det paa Jordens høieste Throne, giv det Magt over Lande og Folk, lad det beherske Verdenshave og giv deres vidtstrakte Strande under dets Spir, men berøv det Kjærlighed til Gud, og Du skal finde, at den Mindste i dets Rige, der er from, er lykkeligere. Uden Dyd er ingen Ære, og uden Gud ingen Retfærd paa Jorden.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i det nye Tabernakel i Saltsøstaden, den 16de September 1877.

(Fra »Deseret News«).

De, som have lyttet til Ældste Woodruffs Tale og det Vidnesbyrd, han har baaret om dette Værk, maa have været interesserede i hans Bemærkninger, i hans Forklaringer og de Lærdomme, som han har fremsat, der ere af særskilt Interesse for de Sidste Dages Hellige. Dersom det ikke var for de nye Aabenbaringer, modtagne fra den Almægtige, saa havde dette Folk, kaldet de Sidste Dages Hellige, ikke existeret. Dersom ikke Herren meget tydeligt havde aabenbaret sin Vilje til dette Folk, vilde de ikke have nogen Organisation, ejheller havde hans Ældste gaaet ud og baaret Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Sandhed. Klippen, hvorpaa Kirken er bygget, og dennes Grundsten, er ny Aabenbaring fra Gud til Menneskene, og eftersom denne Aabenbaring er af himmelsk Oprindelse, maa den nødvendigvis stemme overens med de Aabenbaringer, der allerede ere blevne givne, følgelig, som han allerede har sagt, vare de Lærdomme, der lærtes af Profeten Joseph Smith, og Organisationen af Kirken, saaledes som han ledebes til at fuldbyrde den, i fuldstændig Harmoni med de Sandheder, der indeholdes i denne Bog, Biblen. Det kan ikke være anderledes og dog være, hvad det gjør Krav paa at være. Det var aldeles uden Forskjel for Joseph Smith, om han læste og var bekjendt med enhver Lærdom, der lærtes af Apostlene; det var ikke nødvendigt for ham at forme sine Lærdomme derefter, forat der ikke skulde være nogen Uoverensstemmelse mellem det, som han lærte, og hvad de fordum lærte, thi den samme Aand, som aabenbarede for de fordums Apostle og Profeter og inspirerede dem til at undervise Folket og optegne deres Forudsigelser og Lærdomme, underviste ogsaa ham og satte ham istand til at lære nøjagtig de samme Sandheder.

Jeg erindrer at have hørt fortælle om Broder Parley P. Pratts første Sammenkomst med de Hellige i Fayette, Seneca County, hvor Kirken først organiseredes. De af Eder, som erindre Broder Parley, kjende, hvor fortrolig han var med Skrifterne, i Særdeleshed med Profetierne. Han fremførte af Profetierne af Esajas, Jeremias, Ezekiel og andre af Profeterne en Mængde Beviser angaaende det Værk, som Herren havde grundfæstet ved sin Tjenet Joseph, og mange af de Sidste Dages Hellige bleve forbausede over, at der fandtes saamange Vidnesbyrd i Biblen angaaende dette Værk. Kirken havde da været organiseret i omtrent fem Maaneder, men Medlemmerne havde aldrig hørt af nogen af de Ældste fremføre disse Beviser og Vidnesbyrd, som fandtes i Biblen. Og dersom jeg husker ret, fortalte han mig, at Oliver Cowdery og Profeten Joseph selv vare forbausede over den store Mængde Beviser, der fandtes i Biblen angaaende disse Ting. Profeten Joseph inspireredes af Gud til at lære Livets og Frelsens Lærdomme, og han gjorde dette uden Hensyn til hvad de gamle Profeter havde sagt. Jeg har hørt Præsident Young gjøre de samme Bemærkninger. Han sagde, at han aldrig raadførte sig med Lærdommens og Pagtens eller Mormons Bog forat se om de Lærdomme og Raad, som han inspireredes til at

give, stemte overens med disse Bøger eller ej. Det var en Ting, som ikke voldte ham nogen særlig Uro, af den Grund, at han altid bestræbte sig forat være ledet af Herrens Aand forat tale ifølge den; følgelig nærede disse Mænd ringe Bekymring om deres Raad og Lærdomme vare i Overensstemmelse med deres, som vare førend dem. Det paahvilede dem at søge at kjende Herrens Sind og Vilje og forstaa hans Aand, naar den hvilede over dem, saa at de kunde tale ifølge den; og den Lærdom, der er bleven lært under hin Aands Inspiration, vil blive befunden at være i fuldkommen Harmoni med de Lærdomme, der ere blevne lærte af Mænd, som vare inspirerede af Gud i fordums Dage.

Der er ikke to Maader at døbe paa, der er ikke to Maader for Organisationen af Kristi Kirke; der er ikke to Veje, der leder ind i Guds, vor himmelske Faders Rige; der er ikke to Lærdomsformer. „Der er een Herre", som Apostlen Paulus siger, „een Tro og een Daab". Der er een Lærdomsform, og naar vi alle mødes (de af os, der ere saa lykkelige at blive forløste og helliggjorte i vor Faders og Lammets Nærværelse) ville vi finde, at vore Lærdomme ville stemme nøjagtig overens; vor Lydighed vil være af samme Karakter; vi ville alle opdage, at de Lærdomme, som vi have annammet og vist Lydighed til, ere nøjagtig de samme, hvadenten vi blive døbte til Kristum i Amerika, Europa eller Asien eller noget andet Sted paa Jorden; og vi ville se, naar vi alle komme tilsammen (det vil sige, vor himmelske Faders Slægt) at vi alle have annammet den samme Tro, de samme Lærdomme, og have modtaget af den samme Aand og de samme Gaver, idet Aanden har paa lignende Maade hvilet over dem alle i Forhold til hans eller hendes Tro. Dersom det ikke var saaledes, vilde Himlem være fuld af stridende Partier, af Forvirring, Tvedragt, Adsplittelse og alskens Strid, thi den samme Aand, som karakteriserer Menneskene her, og som opvækker Strid og Splid iblandt dem her, vilde, dersom de, som Nogle paastaa, kunde naa til Himlen i Besiddelse af den, gjøre denne til et Opholdssted for Ufred og slet ikke bedre end denne Jord, forsaavidt som Forvirring betræffer. Det er ikke den Herre Jesu Evangelium; det er ikke den Vej, han viste os. Han anviste en ligefrem og tydelig Vej, og alle Jordens Indbyggere maa, hvis de nogensinde skulle komme i Lammets Nærværelse, vandre hin Vej indtil Enden, eller de ville aldrig komme der. Og de Millioner af de Døde, som Broder Woodruff hentydede til, skulle ogsaa høre de glade Frelsens Tidender. Og de utallige Millioner, som ere døde uden at have hørt Guds Navn og uden nogensinde at have vidst Noget om den Forløsning, som han har udarbejdet for dem, de, som døde i Uvidenhed om Loven, ville naturligvis ikke blive dømte efter eller krævedede til Ansvar ifølge Loven, naar de aldrig kjendte den. Det vilde stride mod Retfærdighed, vor himmelske Faders evige Retfærdighed, at kræve noget Menneske eller Væsen til Ansvar for Overtrædelse af en Lov, som ikke først var bleven dem forkyndt, følgelig ville de, dersom de dø i Uvidenhed, blive dømte ifølge det Lys, som de havde. Men ville de for bestandig igjennem Evighedens uendelige Tidsaldre forblive i denne Uvished? Vísselig ikke. Vor Faders Værk er ikke indskrænket til denne jordiske Tilværelse, det strækker sig igjennem Evighederne, fra Evighed til Evighed, det er uden Begyndelse og uden Ende, det er ligesaa

uforgjængeligt og evigvarende som han selv; alle vor Faders Børn, som nogensinde levede her paa Jorden, ville ved passende Tid og under passende Forhold høre Frelsens glade Tidender, vor Forløsers Navn og den Plan, hvorved de kunne blive forløste og ophøjede til hans Nærværelse. Der findes flere tydelige Hentydninger i Skriften til denne Lærdom. Peter taler meget tydeligt derom. Frelseren hentydede selv til det Samme, da han talte til Røveren paa Korset, naar han siger til ham: „Sandelig siger jeg Dig, idag skal Du være med mig i Paradis", thi det er en velkjendt Kjendsgjerning, at han ikke da opfor til sin Fader i Himlen. (Se Joh. Evangelium 20de Kap. 17de Vers.) Men medens hans Legeme laa i Jorden, var hans Aand andensteds og var fraværende fra hint Legeme. Apostlen Paulus hentyder ogsaa dertil i det 15de Kapitel af hans Brev til Korinthierne, og vore Sind ere blevne tilfredsstillede ved disse herlige Aabenbaringer og Lærdomme, thi de forklare for os vor himmelske Faders Godhed, Barmhjertighed og Retfærdighed og dygtiggjøre os, som have annammet disse Lærdomme og tro paa dem, til at forherlige ham, hvilket vi ikke kunde, dersom vi troede, at disse Millioner, som jeg har hentydet til, vare dømte til uendelig Fortabelse, uden nogensinde at have en Lejlighed til at blive forløste derfra. Det har altid været en Gaade for mig, siden jeg blev gammel nok til at forstaa Sandheden, hvorledes Menneskene med de Begreber, som de nære angaaende Evangeliet, kunne forsone deres Tro med den Kjendsgjerning, at Gud er en sanddru, miskundelig og fuldkommen retfærdig Gud. Jeg kan ikke undres over, at Meneskene blive Vantro, i Betragtning af de Ideer, som herske i den saakaldte kristne Verden. Et Menneske maa i nogle Tilfælde bortkaste sine Følelser og Fornuft og lamme sin Dømmekraft og modtage de Læresætsætninger, der ere gjældende angaaende denne Gjenstand, uden Prøvelse og Overvejelse, forat kunne følge den orthodoxe Strøm. Det er den eneste Fremgangsmaade, som Mange vælge, forat uudgaa Vanskeligheder. Men dersom Evangeliet læres i dets Simpelhed og Fylde, og Mænd og Kvinder forstode det, som det er, vilde der Intet være, som vilde staa i Modstrid til hine Sandheder, hvortil jeg har hentydet, men Alt vilde stemme overens dermed og lede til at forøge Troen, bestyrke Kjærligheden og forhøje den Følelse af Beundring, der opstaar i Menneskets Bryst, naar det tænker over vor Faders Egenskaber i Lyset af den Plan, som han har aabenbaret til vor Frelse fra Syndens Magt. Og dette er, hvad Evangeliet (eller, som Menneskene i disse Dage behage at kalde det, „Mormonismen") har gjort for os. Det er dette, som har oplyst dette Folk; det er det, som har indsamlet dem fra Jordens Nationer, og sat dem istand til at underkaste sig de Prøvelser og Forfølgelser, som de have havt at kjæmpe med, og det er det, som vil føre dem fremad, indtil de ere bragte tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse.

Min Bøn er, at Herrens Velsignelser maa hvile over dette Folk, og at den Herre Jesu Aabenbaringer maa være i deres Hjerter til at lede dem paa den Sti, der vil føre dem tilbage til vor Faders Nærværelse, hvilket jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

En vrang Lærdom.

Blandt de mange vrange Menneskelærdomme, som forkyndes af religiøse Partier, er Barnedaab; der, eftersom den udgjør en af deres fastsatte Lærdomme, forfægtes med stor Iver. Deres vigtigste Argumenter til Gunst derfor udledes af Omskjærelses-Ceremonien iblandt Jøderne samt Kristi Befaling til hans Apostle: „Gaar derfor ud og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, og lærer dem at holde alle de Bud, som jeg har givet Eder", etc.

Af denne Befaling udleder de, først, at Apostlene skulde gjøre Disciple af alle Folk, derefter døbe dem og dernæst lære dem. Det er mærkværdigt, hvor urimelige Folk blive, naar de forsøge at finde Grunde for en Paastand, som ikke lader sig forsvare. Det er meget tydeligt af deres egne fremførte Skriftsteder og deres Udlæggelse deraf, at det første Skridt i Værket udfordrede Forstand og Overbevisning hos Gjenstanden for deres Arbejde. Enten Ordet i det anførte Skriftsted oversættes ved „lære" eller „gjøre til Disciple", er det ligemeget imod deres Bevisførelse. Et Barn kan ikke blive „gjort til Discipel", det burde derfor heller ikke døbes. Daab er for bodfærdige Troende. Markus giver os Frelserens Befaling som følger: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen, hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig," etc. Dette stemmer overens med Mathæus i Meningen, omend ikke i Ordføjningen, og begge Steder udvise, at Tro maa gaa forud for Daab. Apostlenes Lærdomme, saaledes som de ere optegnede i Bogen betitlet Apostlernes Gjerninger, vise, at de forstode og efterfulgte de Lærdomme og Befalinger, der vare dem givne, eftersom de altid krævede Tro og Omvendelse hos dem, der ønskede Daab.

Ligeledes, Daaben, der forkyndtes af Johannes, som billigedes af Jesus og udførtes af hans Apostle, var „til Syndernes Forladelse". Smaa Børn, der jo ingen Synder have begaaet, trænge derfor heller ikke til nogen Ordinance for Syndernes Forladelse. Naar der i det Nye Testamente omtales, at den eller den døbtes tilligemed sit hele Hus, saa medfører dette ikke nødvendigvis, at smaa Børn døbtes. Der er mange hele Familier, som have annammet det Evangelium, denne Kirke lærer, og som ere blevne døbte Alle, men desuagtet døbtes der ingen smaa Børn iblandt dem.

Omskjærelse og Daab have Intet tilfælles. Den jødiske Ceremoni (som jo kun var for Mandkjøn) var et Tegn paa en særlig Pagt med en særlig Slægt, nemlig Abrahams Efterkommere, hvorimod Daaben er for alle Stammer og Tungemaal. Der var ingen Nødvendighed forat „belære" om Omskjærelsen, hvorimod det er nødvendigt førend Daaben, der er en „Samvittighedspagt mellem Mennesket og dets Gud" samt „Døren til Guds Rige", hvisaarsag Tro nødvendigvis maa gaa forud for Daaben, ifølge det af dem selv anførte Skriftsted. Omskjærelsen var ikke til Syndernes Forladelse, men Daaben er, ellers er der ingen Mening i Skriftens tydelige Ord.

Men sige de ærværdige Herrer: „Det er utroligt, det er gyseligt at tænke sig, at Jesus skulde ville holde smaa Børn udenfor sin Kirke". Fuldkommen rigtigt. Men hvem vilde komme med en saadan Lærdom undtagen de lærde Theologer, der lære denne vrange Lærdom om Barnedaab? Deres Slutning er, at smaa Børn, der ikke ere døbte, ere udenfor Kristi Kirke. Hvad da. Ville de fortælle os, at de som Følge deraf ikke kunne blive frelste, f. Ex. dersom de hændelsesvis skulde dø, førend dette fandt Sted? Dette vilde i Sandhed være utroligt og forfærdeligt. Og dog er det den Slutning, hvortil man kommer ifølge deres Lærdomme.

Jesus sagde: „Lader smaa Børn komme til mig og forhindrer dem ikke, thi Saadanne hører Guds Rige til"; men der findes ingen Optegnelse om, at han døbte dem, ikke et Ord; tværtimod tog han dem i sine Arme og velsignede dem. De havde ingen Synd og behøve derfor ingen Daab. Der forsonedes for den oprindelige Synd ved Lammet, slagtet førend Verdens Grundvold blev lagt. Dersom Noget skulde være tilsvarende til Omskjærelsen, saa vilde det være Velsignelsens Ordinance, saaledes som den administreredes af Frelseren, men den har aldeles Intet tilfælles med Daaben.

Det er forbausende, at forstandige Mænd, som forkaste den katholske Kirkes Myndighed og Lærdomme kunne klynge sig saa haardnakket til Skikke og Ceremonier, der have deres Oprindelse fra hint System, som ikke have den mindste Grund i de hellige Skrifter, og som kun modbevises ved Forsøg paa at opholde dem med fornuftmæssige Grunde.

Ejheller have Nogen af disse barnedøbende Lærere nogen Ret til at administrere den Ordinance, der er bestemt til Meddelelsen af Velsignelsen af Syndernes Forladelse til angergivne Troende til Spæde og Børn under Ansvarlighedens Alder. Og hver Gang de gjøre dette i Guddommens Navn, tage de dens Navn forfængeligt, de ville paa hin store Dag komme til at staa til Ansvar for deres Anmasselse og for at have forvendt en Guds Ordinance fra dens oprindelige Formaal og Øjemed.

Afløsning.

Ældste Wm. Petersen, som fornylig beskikkedes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, er formedelst daarligt Helbred afløst til at rejse hjem. Han afrejste herfra den 20de Februar.

Emigration.

Et Selskab af Emigranter kommer til at afgaa herfra i Slutningen af April Maaned, og Alle, som ønsker at rejse dermed, anmodes snarest mulig at underrette deres respektive Konferencepræsidenter derom. Priserne kunne endnu ikke nærmere bestemmes, men bliver paa det nærmeste de samme som forrige Aar, og skulle tilligemed den bestemte Afgangstid nærmere meddeles.

Vi anmode ligeledes Konferencepræsidenterne om snarest mulig at underrette os om, hvor mange der ville følge med dette Selskab.

Som sædvanligt kommer der til at afgaa et Selskab herfra i Slutningen af Juni Maaned og et andet i September.

Farvel for evigt.

(Fra «Deseret News.»)

De sidste Ord, som den berømte Skuespiller Edwin Adam udtalte, vare rettede til hans Hustru. „Farvel Mary", sagde han, „farvel for evigt!" Kan der være noget skrækkeligere for to Hjerter, der ere knyttede til hinanden i Livets Kamp, end at tænke sig denne endelige og evige Adskillelse? Døden maa for dem, som ingen Forvisning have om det tilkommende Liv, i Sandhed være skrækkelig, og dens Komme maa bringe den dybeste Fortvivlelses Rædsler. Dens Rædsler kan kun være lidet mindre for dem, som tro paa det tilkommende Liv, men hverken have nogen Forjættelse eller Udsigt til Gjenforenin g eller Gjenoprettelsen af sandt Ægteskabs ømme Glæder, fuldkommengjorte og fortsatte i udødelig Tilværelse.

At byde vore Slægtninge og Venner et sidste Farvel er i Sandhed nok til at foraarsage bitter Sorg. Men at se sin Ægtefælles Aasyn med den Overbevisning, at vi aldrig skulle se det mere, at naar vore Øjne lukkes i Dødens Slummers Mørke, at vi da aldrig skulle vaagne igjen; eller at om vi vaagne, de ømme, dybe Følelser, fuldkomne Sympathier og de kjærlighedsfulde Gjensvar fra Hjerte til Hjerte og fra Sjæl til Sjæl ville aldrig blive fornyede, at Ledsageren i alle Livets Forholde, en Del af vort Liv, skal for Fremtiden løsrives fra os for bestandig, at Graven skal være en adskillende Mur imellem os, der aldrig kan nedbrydes, og at vi igjennem al Evighed skulle forblive enlige, adskilte og uden Kjøn, er en Tanke, tilstrækkelig til at iklæde Døden med Rædsler, der opfylde det haardeste Hjerte med Forfærdelse, og berettiger den dybeste Kummer og den vildeste Sorg. Og dog hvilke Løfter er der, foruden Aabenbaringerne i de sidste Dage, givne til Nogen om en anderledes Fremtid? Hele Verden var i Mørke angaaende dette, indtil det evige Livs Lys nedstraalede fra Retfærdighedens Sol og oplyste Jorden igjennem Profeten og Seeren Joseph Smith. Lærdommen om celestialt eller evigt Ægteskab adspreder Mørket og borttager den Rædsel, som omgiver Dødssengen og Adskillelsen af Tvende, der have været Et, og oplyser Graven ved saadanne Tegn paa kommende Glæder, at Nutidens Sorg viger for Forvisningen om fremtidig Forening og Sorgens Taarer følges af det glade Smil, fremavlet af Troen og oplivet ved den himmelske Forjættelse. Der er Intet i hele den store Strøm af Sandhed, der er aabenbaret til Menneskene fra Gud, der omfatter en saadan Rigdom af Glæde og aabner saa vid en Mark for Opfattelse af Mysterierne i det store Hinsides, som dette ene Kapitel af Livets Bog. Ægteskabet i dets Fylde bliver heri tydeliggjort. Det er beskikket af Gud. Det er ikke blot bestemt for Tiden, men naaer ind i Evigheden. Det er ikke blot for Legemet, men for det hele Væsen, baade Legeme og Aand. Det er ikke bestemt for foreløbig kortvarig eller timelig Bekvemmelighed, men i evige Øjemed, herlige og guddommelige. Det er Grundvolden til en udødelig Bygning; Begyndelsen til et uendeligt Rige, Begyndelsen til et Herredømme, hvori Døden ikke findes, over et stedse tiltagende Afkom. Dets væsentlige Ceremonier ere guddommeligt beskikkede, og naar der administreres af retmæssige Myndigheder, da er,

hvad der bindes eller beseglés paa Jorden, bundet og beseglet i Himlen. Og dem, som ere dets Betingelser tro, have et gjensidigt Krav paa hinanden for Tid og Evighed. Døden kan træde imellem og lægge sin kolde Haand paa den ene eller begge Fællerne i denne evige Forening, men deres Adskillelse er kun for et Øjeblik, naar den sammelignes med de Tidsaldre, der ligge foran dem, i hvilke de, i Kraft af den evige Pagts Baand, forenes som eet Kjød, sejre over Døden, Helvede og Graven og indgaa gjennem den snævre Port til de Helliges høje Bolig for at blande sig i hint Selskab, i hvilket „Manden er ikke uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden".

Det store Formaal med Kjønnenes Forening er her fremsat, og dem, som modtage af Aabenbaringens Aand, kunne skue frem igjennem Gravens mørke Skygger og skjelne Herligheden og Saligheden i det Liv og den Udødelighed, som dette Evangelium oplyser om. Hos dem er der intet „Farvel for evigt". Fremtiden er kun halvt skjult, og dens Virkeligheder indpræge sig saa nøje og livligt paa deres indre Sandser, at Tvivlen banlyses, idag er kun en Maalestok for den Evighed, for hvilken og i hvilken de leve, og Legemets Opløsning og den kortvarige Adskillelse fra Familie og Slægt bevirke ingen Sønderbrydelse af de Baand, der knytte dem sammen i en evig Pagt. Istedetfor med Suk og Klage at sige: „Farvel, for evigt", kunne de føle og sige: „Farvel, for en lille Stund"; „jeg gaar for at berede Dig Sted, at hvor jeg er, Du og kan være". Og dette er ligesaa meget en Kjendsgjerning for dem, som det kjærlige „Godnat", naar Mørket og Hvilens Stund kommer, ytres med fuld Forventning om at sige „Godmorgen", naar den opstaaende Sol atter bringer Liv og Lys. Og til ingen Andre end de forsætlig Slette og Onde, som elske Mørket mere end Lyset, som fornægte de Sandheder, der ere blevne gjorte tydelige for deres Forstand, og som stride imod Gud og hans Kristus, behøve de at udtale hine, bestandig Skilmisses sørgelige Ord: „Farvel, for evigt".

De Fattiges Indsamling og Fremhjælp.

(Fra »Deseret News».)

Da Jesus af Nazareth spurgtes, om han var Messias, af Nogle, udsendte af Johannes den Døber, nævnte han iblandt flere Tegn paa sin Sendelses Ægthed ogsaa dette: „Evangeliet prædikes for de Fattige". Ved en anden Lejlighed sagde han: „De Fattige have I altid hos Eder". Ved Gjengivelsen af det samme Evangelium, som Jesum fordum prædikede, kunde hans Ord med Hensyn til de Fattige meget passende gjentages. De Fattige høre og annamme Evangeliet i langt større Antal end de Rige. Som der blev sagt af de fordums Apostle, kan der siges af de Sidste-Dages Ældste: „Det menige Folk hørte dem gjerne".

Indsamlingens Værk er forbundet med Evangeliets Prædiken i denne Husholdning, der er kaldet „Tidernes Fyldes Husholdning", i hvilken „alle Ting i Kristo" skulle „samles til Et". De Fattiges Indsamling er derfor ligesaameget

en Del af den Pligt, der paahviler de Ældste, som at prædike Ordet og forvalte Evangeliets Ordinancer. Mange af dem have udført en fortrinlig Gjerning i denne Retning. I alle Utahs Byer og Nybygder findes Folkeskarer, hvoraf mange ere i meget gunstige Omstændigheder, som, da Evangeliet først fandt dem i andre Lande, vare i trange Kaar og Nogle endog i nødlidende Tilstand. Det Spørgsmaal, som opstaar i Forbindelse med denne Gjenstand, er, hvad der skal gjøres med de Fattige, efterat de ere indsamlede? Spørgsmaalet om Fattigdoms Afhjælpning er en af de vanskeligste Opgaver, hvormed Statsmanden, Statsøkonomen og Menneskevennen ere beskjæftigede. Det forventes, at i det fremtidige Zion, som vi forlanges til at opbygge, Udsagnet om det Første-Dages Zion vil blive gjentaget: „Der er ingen Fattige iblandt dem". I en sand Tilstand af Samfundet vil Ingen blive tilladt at lide Nød. Armod er et stort Onde. Det skulde ikke existere i Zion. Forat banlyse det, maa Lejlighed til Arbejde stilles indenfor Alles Rækkeevne. Det er urigtigt at opmuntre Lediggang ved Underhold uden at Noget ydes til Gjengjæld derfor. Der burde derfor findes Beskjæftigelse for enhver arbejdsdygtig Person, Gammel eller Ung, Mand eller Kvinde,

Naar de Fattige fra Udlandet bringes til dette Territorium, ere de da urimelige ved at forvente at finde Arbejde til deres Underhold? Og dersom de skuffes heri, er det da urimeligt af dem at forlange Understøttelse, indtil de kunne faa Arbejde? Vi tro det ikke. Dersom Raabet fra den Fattige, Enken og den Faderløse opstiger mod Himlen, hviler Ansvarligheden etsteds, og den er tung og byrdefuld. (Se Pagtens Bog, Side 72 og 73.) Hjælp til de Fattige skulde ydes med al Venlighed, Gavmildhed, Medfølelse og Agtelse. Den Hjælp, der gives, ligesom et Ben tilkastes en Hund, paa en barsk Maade, eller med en nedladende Beskyttermine, berøver Gaven dens Barmhjertighedens Klædebavnd og bringer Ydmygelse, hvor den skulde trøste og oprejse. De, som idag ere rige og stolte, kunne maaske være fattige og nedtrykte imorgen, og hvorledes vilde de da ikke sky den Hjælp, der tilbødes dem paa den Maade, som Nogle anvende mod de Trængende.

I Betragtning af de daarlige Tider og Knapheden paa Arbejde ere Nogle kortsynede nok til at spørge om det Passende i at indsamle de yderlig Fattige, Gamle, Krøblinger og Blinde. Vi ville spørge, hvad er Øjemedet med Indsamlingen? Er den forat ophøje de første Nybyggere? Sker den blot for timelig Fordel for dem, som hjælpes her? Skulde der ikke tilbydes de Trængende og mindre heldigt Stillede en Lejlighed til at modtage Velsignelserne af Ordinancerne i Herrens Hus ligesaa vel som de Raske og Velhavende? Talte ikke de gamle Profeter om, at de Lamme, Halte og Blinde skulde rejse op til „Zions Høje"? Talte ikke Frelseren om at gaa ud paa Vejene og „nøde" netop Saadanne til at komme ind? Have de ingen Forfædre, der hinsides Sløret vente paa deres stedfortrædende Arbejde i den Højestes Templer? At virke og drage Omsorg for dem kan vel være et ansvarsfuldt Arbejde, men det hører med til Planen, og ingen burde vige tilbage fra at udføre sin Del af Arbejdet, ellers ville de maaske miste deres Del af Belønningen, naar Værket er fuldbyrdet.

Der kunde maaske gjøres den Indvending, at Uværdige indsamles, og at Mange ere trængende paa Grund af egne Fejl og Daarskaber. Netop. „Net-

tet" skulde jo samle „af alle Slags". Og med Hensyn til den sidste Indvending, hør Kong Benjamins Ord:

„I skulle meddele af Eders Formue til den, som har behov, og ej lade Betlerens Bøn være omsonst og jage ham ud for at omkomme. Maaske vil Du sige: Det Menneske har selv forvoldt sin Elendighed, derfor vil jeg holde min Haand tilbage og ikke give ham af min Føde, ejheller give ham af mit Gods; men jeg siger Dig, o Menneske, at hvo, der gjør dette, den Samme har stor Grund til Anger, og uden han omvender sig fra det han har gjort, skal han omkomme for evig og ikke have nogen Del i Guds Rige." (Mormons Bog, Side 157.)

Lad de Vise lægge Planer for at tilvejebringe Beskjæftigelse for Arbejderne. Lad os forarbejde hjemme idetmindste Alt, hvad vi selv forbruge hjemme. Lad industrielle Foretagender iværksættes, saa at vore Unge ikke behøve at gaa ledige. Lad de Ubeskjæftigede blive satte i Arbejde. Og dersom dette ikke kan ske tilfulde med Et, sørg for at de værdige Fattige ikke lide Mangel paa Livsfornødenheder. Øver Godgjørenhed i broderlig Venlighed. Trøst de Sorgbetyngede, tal venligt til de Fattige og Nødlidende. Ve over de Dovne, som leve af Andres Flid! Ve over den æreløse Bedrager, som foregiver Fattigdom og skjuler sit Gods! Ve over den Rige, som gjerrigt holder fast paa, hvad Gud har givet ham, og lukker sit Hjerte og sin Pung for de Fattige blandt Herrens Folk. Og ve over dem, som vilde efterlade i Babylon en trofast Hellig til at henleve sin Tid i Trældom, afskaaren fra Livets Ordinancer og fra at arbejde for de Døde, fordi han er en Fattig, Krøbling, Blind eller Gammel. Lad Evangeliet vedvarende blive prædiket til de Fattige og Indsamlingen fortsættes, indtil alle Nationer og Tungemaal have hørt de glade Tidender; og til Zion skal komme af hver Stamme og Folk, indtil Bjergene skulle runge af de Forløstes Lovsange, og de „Sagtmodige skulle faa forøget Glæde i Herren, og de Fattige blandt Menneskene glæde sig i Israels Hellige".

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Det er en besynderlig Kjendsgjerning, at efter Frihedshelten Washington var Joseph Smith den første Mand i Amerika, som havde Titel af General-Lieutenant, og Brigham Young den anden. Til Svar paa en Bemærkning af Forfatteren om dette Faktum, sagde Brigham Young: „Jeg har aldrig været nogen synderlig Militair. Titlen er senere bleven ophævet af Staten Illinois, men dersom Joseph havde levet, da Krigen udbrød, vilde han have været Øverstkommanderende over de Forenede Staters Armeer."

Det var hin Mands vidunderlige Viljekraft og næsten overmenneskelige Energi, der inspirerede Mormonerne i deres Udgang fra Civilisationen og Brigham Youngs organisatoriske Karakter, der i Forflytningen af et Folk og Opbyggelsen af et nyt Samfund har vist sig fuldstændig at være den store Napoleon lige og visselig mere bevarende, som her

lagdes for Dagen paa den fortrinligste Maade. Det var tydeligt for Tilskuerne, at denne Mand var ifærd med at vise Nutiden Særsynet af en udvandrende Nation.

Omtrent ved Middagstid den 1ste Marts 1846 begyndte „Israels Lejr" at sætte sig i Bevægelse, og Klokken fire vare næsten fire hundrede Vogne undervejs i nordvestlig Retning. Ved Nattetid sloge de atter Lejr ved Sugar Creek, efterat have tilbagelagt fem Mile (engl). De bortskrabede Sneen og opsloge deres Telte paa den haardt frosne Jord, og efterat have anrettet store Baal foran sig, gjorde de sig det saa bekvemt som muligt efter Omstændighederne. Det er i Sandhed et Spørgsmaal, om noget andet Folk i Verden kunde have indlullet sig i en tilfreds Sindstilstand blandt saadanne Omgivelser, med en saadan Fortid frisk og blødende i deres Erindring og en Fremtid, saa lidet lovende for dem selv og de af deres Brødre, der i Nauvoo vare overladte til Pøblens Naade. Apostlen Orson Pratt skrev i sin Dagbog: „Uagtet vore Lidelser, Møjsommeligheder og Prøvelser ere vi dog muntre og ved godt Mod og glæde os ved at gjennemgaa Trængsler for Sandhedens Skyld."

Disse Mormon-Pilgrimme, der paa deres Rejse fandt Trøst ved at sammenligne sig med den amerikanske Nations Grundlæggere, der som Pilgrimme fra de gamle Lande droge til det fjerne Vesten for at finde Frihed, af hvem mange af dem i Virkeligheden vare Efterkommere, redte hin Nat deres Lejr paa den frosne Jord. „Efterat have bøjet os for vor store Skaber," skriver Apostlen Pratt, „og opsendt Pris og Tak til ham samt paakaldt hans Beskyttelse, overlode vi os til Nattens Slummer."

Men Vejret var hin Nat mere mildt, end det havde været i flere Uger forud. I deres første Lejrplads faldt Thermometret engang 20 Grader under 0, og den store Mississippi tillagdes. De Overlevende fra hin Rejse ville fortælle Eder, at de aldrig i deres Liv lede saameget af Kulden, som de gjorde ved Sugar Creek. Og hvorledes gik det Kvinderne? De omstraales af et tragisk, romantisk Skjær. Phantasien kan finde Stof i Overflødighed for en udtryksfuld Beretning om „Søstrenes" Hengivenhed, Lidelser og Heltemod i den betegnende Hændelse, at ni Børn fødtes den første Nat, de vare lejrede ved Sugar Creek, den 5te Febr. 1846. Hin Dag græd de deres Farvel over deres elskede Stad og over Templets Helligdom, hvori de havde haabet at tilbede til deres Livs Ende, men som de maatte forlade for aldrig at se det mere, hin Nat den lidende Natur iskjænkede dem Kvindens højeste Glædes og Smertes Bæger.

Men det var ikke alene Bøn, som opholdt disse Pilgrimme. Deres store Leders praktiske Philosophi, der hver Dag og Time anvendtes i deres Sag, bidrog næsten ligesaameget som deres egen mageløse Tro til at opholde dem lige fra deres Rejses Begyndelse indtil dens Ende. Sammen med Lederen vare adskillige af de Tolv og Kirkens vigtigste Biskopper komne til Lejren, men han medbragte tillige et Kvorum, beskedent i Fordringer, men desuagtet saa nyttigt som Ypperstepræster for de Hellige i hine Vemodens Dage. Det var Kaptain Pitts Hornmusikkorps. Den Aften lod Præsidenten „Brødrene" og „Søstrene" træde i Dandsen, og Musiken var saa lystig som ved en glædelig Festlighed. Flere Herrer fra Iowa samledes forat se paa den besynderlige, interessante Scene. De kunde neppe tro deres egne Sandser; disse vare Mormonerne paa deres „Flugt fra Civilisationen," paa

Rejse uden at vide hvorhen, uden hvor Herren vilde lede dem ved „hans Tjeners Haand."

Saaledes prisede de Hellige Gud i Sangen og Dandsen. Naar Aftenen var smuk og Aftensmaaltidet, der bestod af de allertarveligste Retter, var tilende, bortskaffede nogle af de unge Mænd Sneen, medens Andre bare store Træstykker til Lejrbaalene i Forventning af Aftenens Fest. Snart buldrede de flammende Baal paa et i Ly liggende Sted, og halvtredsindstyve Par, Gamle og Unge, danne sig i største Munterhed, til Hornenes Toner eller Lyden af den ensomme, rivaliserende Violin. Eftersom de droge frem, besøgtes deres Lejre hyppigt af Fremmede, og stor var disses Forundring ved at se den Orden, Enighed og gode Følelser, som herskede iblandt Folket. De standsede ved Lejrbaalene, lyttende til Musikken og Sangen, og gjerne havde de taget Del i Munterheden, hvis ikke disse Scener havde været som hellig Gudstjeneste i det gudfrygtige Folks Udgang.

Blandinger.

Pavevalget. Det den 17de Februar sammentraadte Conclave har valgt Cardinal Pecci til Pave, og han har antaget Navnet Leo XIII. Han nedstammer fra en Familie af Landadelen og er født den 2den Marts 1810 i Carpiteno ved Anagi. Hans Slægt skal allerede i tidligere Aarhundreder have udmærket sig ved Nidkjærhed i Kirkens Tjeneste; i det 14de Aarhundrede siges en Pecci at have stiftet en Munkeorden i Spanien. Den nuværende Pave fuldendte sine Studier i Collegio romano og blev senere Husprælat hos Pave Gregor XVI. I en Alder af 27 Aar sendtes han som pavelig Legat til Benevent, og i 1843 som pavelig Nuntius til Brüssel. Han udnævntes snart efter til Erkebiskop i Perugia og Cardinal in petto; den faktiske Ophøjelse til Cardinalværdigheden paafulgte først under Pius den Niende, med hvem han stod paa en fortrolig og hengiven Fod, men stemte ikke overens med dennes Førsteminister, Cardinal Antonelli. Efter dennes Død 1876 blev Pecci fra Perugia kaldet til Rom og i November 1877 udnævnt til Camerlengo. Hans Valg er blevet modtaget med Tilfredshed af næsten alle Parter.

Fra Krigen. Den militære Aktion er foreløbig afløst af den diplomatiske, der imidlertid er ligesaa spændende. Fredelige og krigerske Rygter og Fortolkninger af ledende Mænds Udtalelser krydse hverandre. Talen om, at Tyrkiet i Krigsomkostninger skulde afstaa Rusland sin Pantserflaade, siges at have vakt megen Uro i England, ligesom ogsaa Spørgsmaalet om Dardanellerstrædets Aabning for Russerne. Paa de engelske Arsenaler udfoldes umaadelig Virksomhed, og Regjeringen har kjøbt 3 nye, oprindeligt for den tyrkiske Regjering bestilte Pantserskibe. Den engelske Kanalflaade siges at skulle støde til Middelhavseskadren, af hvilken en Del d. 12. Febr. trods Tyrkiets Forbud passerede Dardanellerne og ankrede op ved Prindseøerne, ca. 2 Mile fra Constantinopel. Ligeledes siges Rusland at opbyde nye Tropper, der dirigeres til Rumænien, saa at der i dette Land snart vil være dannet en stor Reservehær. Samtidig blive dog efter Forlydende Fredsunderhandlingerne paaskyndede, saa at,

som russiske Blade udtrykke sig, Rusland kan møde med Fredstraktaten i Lommen paa den projekterede europæiske Kongres for Behandlingen og Løsningen af de yderst vigtige Spørgsmaal, der rejse sig med Hensyn til Ordningen af Affærerne i Orienten.

Søulykke. Ifølge Efterretning til Times er Dampskibet „Metropolis", 879 Tons drægtigt, fragtet med Jernbaneskinner, den 31te Januar gaaet under ved Kysten af Nordcarolina. Skibet var „en Plimsollsk Ligkiste" (usødygtige Skibe, der kjøbes af samvittighedsløse Spekulanter, forsikkres højt og sendes tilsøes i den Forventning, at de skulle gaa under). Det sprang læk under en hæftig Storm og Pumperne var ikke istand til at holde Vandet ude, Baadene skylledes overbord, og omsider sattes alle Sejl til for at sætte Skibet ind paa Kysten, det grundstødte, og af de ombordværende 260 Personer lykkedes det henved 100 at redde sig ved Svømning eller paa anden Maade, de øvrige 160 omkom i Bølgerne.

Kongeriget Danmarks Handelsflaade bestod den 31te December 1876 af 3144 Skibe med 354,313½ Tons Drægtighed. Endvidere havdes der i Kongeriget 10,920 Baade af og under 4 Tons. Afgangen ved Forlis har i 1876 været noget større end i de nærmest foregaaende Aar, nemlig 73 Skibe med 8177½ Tons mod 62 Skibe med 6927 Tons gjennemsnitlig for fem Aar. Antallet af sporløst forsvundne Skibe har været omtrent som i de nærmest foregaaende Aar, nemlig i 1876 15 Skibe med 1460½ Tons mod 14 Skibe med 2493½ Tons i 1875. 5 Skibe med 519½ Tons ere forulykkede ved Sammenstød med andre Skibe, og 6 Skibe med 799½ Tons ere blevne forladte i rum Sø i synkefærdig Tilstand.

Den 29de December 1877 døde i American Fork, Utah, i en Alder af 66 Aar, Johanne Petersen, født Christensen, fra Bratbjerg, Tranum Sogn, Danmark.
Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.